

اصیل

انستیتو پاستور ایران در قرن دوم فعالیت، نگاهی به تاریخچه پیدایش یک مؤسسه مهم تمدنی بهداشتی - درمانی کشور

فرید قاسملو^{۱*}

۱. * نویسنده مسئول: عضو گروه حکمت- طب سنتی و طب دوران تمدن اسلام و ایران فرهنگستان علوم پزشکی، تهران، ایران ghassemlo@gmail.com

پذیرش مقاله: ۱۴۰۰/۰۵/۲۰

دریافت مقاله: ۱۴۰۰/۰۴/۰۷

چکیده

زمینه و هدف: سال ۱۳۹۹ یکصدمین سالگرد راهاندازی انستیتو پاستور ایران بوده است و به این بهانه کوشیده‌ایم نشان دهیم این مؤسسه مهم بهداشتی- درمانی کشور به مثابه یک مؤسسه تمدنی بهداشتی- درمانی کشور اکنون تبدیل به یک سنت علمی در کشور شده و در پرتوی این سنت می‌تواند، و باید اقداماتی مؤثرتر در زمینه بهداشت و درمان کشور از خود نشان دهد.

روش: این مقاله یک پژوهش تاریخ‌محور است که می‌کوشد در قالب داده‌های کتابخانه‌ای به بسط یک نظریه با عنوان «مؤسسات تمدنی بهداشت و درمان کشور» بپردازد. این مقاله نخستین خروجی درباره این نظریه است.

یافته‌ها: براساس ساختارشناسی انستیتو پاستور تهران، می‌توان به این نتیجه رسید که براساس یک رویکرد تدریجی اما جامعه‌نگر، این مؤسسه در طول زمان و در پاسخ به نیازهای اجتماعی دچار تغییر ساختار شده است. این موضوعی است که به عنوان یک الگوی تاریخی لازم است بیش از پیش بدان پرداخته شود. توجه به نیازهای اجتماعی اما در عین حال توجه به آینده و تمرکز بیشتر بر روی موضوع آینده پژوهشی در عرصه بهداشت و درمان کشور، به عنوان یک الگوی اولیه برای ساختار بعضی مؤسسات تمدنی بهداشت و درمان کشور ضروری به نظر می‌رسد.

نتیجه‌گیری: انستیتو پاستور تهران در پی کشتار آنفلوآنزای ۱۹۱۸ در ایران و در پی یک درخواست اجتماعی پایه‌گذاری شد. بررسی‌ها نشان می‌دهد بسیاری دیگر از مؤسسات تمدنی کشور نیز در پرتوی گونه‌ای از همین درخواست‌های اجتماعی پدید آمده‌اند. اکنون این مؤسسه وارد دومین قرن فعالیت خود شده و با تکیه بر این سنت علمی از آن توقع می‌رود با نگاه به آینده بتواند نقش مهمی در پژوهش‌های عرصه سلامت کشور داشته باشد.

کلید واژه‌ها: انستیتو پاستور ایران، تاریخ پزشکی

مقدمه

معطوف شدن همه نگاه‌ها، اندیشه‌ها، فرصت‌ها و پژوهش‌ها به همه‌گیری و راه‌های مهار آن؛ این کوشش‌ها نیز در نهایت منجر به تهیه یک جلد کتاب، تاریخ‌نگاری پیدایش انستیتو پاستور ایران شد.

تاریخ، دانش اما و اگرها نیست و تاریخ پزشکی نیز، دانش افسوس‌خوردن‌ها و واسفا گفتن نیست. تاریخ پزشکی، به روایتی تاریخ مبارزه نوع بشر در راه نگاهداشت تندرستی خویش و بازگرداندن آن، چه فردی و چه جمعی، در صورت زایل شدن این تندرستی است. بر این اساس، مقارن شدن یکصدمین سال پیدایش انستیتو پاستور ایران با همه‌گیری کووید-۱۹ را نه بر تصادف و شوربختی، بلکه باید بر رویکرد عبرت‌آموزی از گذشته و نگاه به آینده برای برنامه‌ریزی دفاع از سلامت مردم و جامعه تبیین کرد. از این رو، مقاله حاضر با هدف تبیین ضرورت نظریه‌پردازی در عرصه تاریخ پزشکی

سال ۱۳۹۹ خورشیدی انستیتو پاستور ایران وارد دومین قرن فعالیت خود شد. قرار بر این بود که به این مناسبت، بزرگداشتی فراخور این مؤسسه مهم تحقیقاتی - بهداشتی کشور برپا شود اما بروز همه‌گیری کووید-۱۹ این فرصت را از بین برد. از اوایل ۱۳۹۸ خورشیدی اولیای این مؤسسه دست‌اندرکار برنامه‌ریزی، و البته تولید ادبیات علمی خاص، روش‌مندان و تاریخ‌نگاران به هدف مستندسازی یک قرن فعالیت انستیتو پاستور ایران بودند تا به صورت جزوه و کتاب، علاوه بر آنکه در مراسم بزرگداشت رونمایی شود؛ با هدف مستندسازی بخشی از تاریخ‌نگاری پیدایش و فعالیت مؤسسه، راهنمایی باشد برای آیندگان به جهت شناخت آنان از این نهاد علمی کشور. کوشش‌هایی نیز در این راستا صورت گرفت که در پرتوی بروز همه‌گیری و

مصارف و موضوعاتی از این دست مصرف شده و از جمله بخشی از آن، به صورت بودجه سازمان‌ها، مؤسسات و مراکز پژوهشی بهداشتی-درمانی کشور هزینه کرد می‌شود.

این همان بخشی است که نویسنده این مقاله مایل است آن را در داخل موضوع کلی «نظریه نقش مؤسسات تمدنی بهداشت و درمان کشور» به بحث بگذارد. واقعیت این است که در دوره مدرن تاریخ ایران و پس از آن، با محوریت مفهوم «توسعه» و شکل‌های مختلف اندیشیده شده در آن برای رشد کشور، این مؤسسات تمدنی بوده‌اند که توانسته‌اند نقش اصلی را در پاسداری از عرصه‌های بهداشت و درمان کشور بر عهده داشته باشند (۲). وظیفه‌ای که به نظر نمی‌رسد بتوان آن را بر عهده فرد، یا گروه خاصی از «افراد» نهاد. رشد مؤسسات تمدنی بهداشت و درمان کشور، همپای گسترش مدل‌های گوناگون اقتصادی و رشد اقتصادی کشور باعث دگرگون شدن آمارها و تغییر وضع بهداشت کشور و تغییر «چهره زندگی» ایرانیان شده است. اما متأسفانه (آنچه بدنه اصلی نظریه نقش مؤسسات تمدنی بهداشت و درمان کشور را تشکیل می‌دهد) به نظر می‌رسد در غیاب برنامه‌ریزی‌های دیوان‌سالارانه و بومی و در نبود نگاه جامع و مانع به موضوع بهداشت و درمان کشور از نظر زیر ساخت‌ها و مبادی ملی-بومی و مکتبی و در نبود نگاه به عرصه‌های «سنتی و داخلی تعیین‌کننده امور سلامت ایرانیان»، طی حدود یک قرن گذشته (۳)، موضوع بهداشت و درمان در ایران همواره از جامعه و دغدغه‌های آن «عقب» بوده و پس از بروز مشکل، نسبت به حل آن اقدام کرده است.

در تبیین هرچه بیشتر نظریه نقش مؤسسات تمدنی بهداشت و درمان کشور، مؤلف این مقاله می‌کوشد با نگاهی تاریخی به پایه‌گذاری مؤسسات تمدنی از این دست، بیش از هر چیز به «چگونگی» پیدایی آنها نگاه کند، به عبارت دیگر، به این موضوع بپردازد که چه چیزی باعث شد تا مؤسسات تمدنی بهداشت و درمان در ایران به وجود آیند و تقدم و تأخر راه‌اندازی این مؤسسات، چه چیزی را در قالب یک نظریه تاریخی تبیین کرده و البته، چگونه می‌تواند در نگاه به آینده سامانه بهداشت و درمان کشور به کار آید، که این آخری، وظیفه مورخ علم، و از آن میان مورخ پزشکی است که بتواند از گذشته، پلی برای راه یافتن به آینده‌ای بهتر، بدون نیاز به تکرار این گذشته، بسازد.

روش

انستیتو پاستور ایران یکی از ده‌ها مؤسسه تمدنی مربوط به عرصه بهداشت و درمان کشور است که طی یک قرن گذشته فعالیت‌های گوناگونی در پاسداری از بهداشت و درمان ایرانیان انجام داده است. در عین حال، این مؤسسه، یکی از ۵ نهاد و مؤسسه تمدنی کهن در ایران معاصر در عرصه بهداشت و درمان نیز هست، که در کنار دیگر مؤسسات تمدنی بهداشت و درمان همچون صحیه کل مملکتی و مجلس

ایران؛ بررسی تاریخ‌نگارانه پیدایش انستیتو پاستور ایران در بستر این نظریه‌پردازی و ضرورت توجه آینده‌نگرانه در فردای پایان‌یافتن همه‌گیری کووید-۱۹ در ایران (و جهان) برای برنامه‌ریزی‌های دقیق‌تر در عرصه پاسداری از سلامت مردم و جامعه پدید آمده است.

سامانه ملی بهداشت و درمان کشور (با نام رسمی فعلی: وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی) نهادی است دولتی که وظیفه پاسداری از تندرستی تک‌تک ایرانیان را بر عهده دارد، البته به این موضوع واقفیم که ساده‌انگاری است مجموعه وظایف یکی از مهم‌ترین نهادهای ملی کشور را تا حد یک گزاره ساده کرد، اما واقعیت این است که این گزاره ساده، ماحصل همه فعالیت‌هایی است که این وزارتخانه می‌تواند (و باید) داشته باشد؛ اما این نهاد دیوان‌سالاری دولت ایران، در نهایت، وظیفه پاسداری از تندرستی ایرانیان، و کوشش برای اعاده این تندرستی در صورت زوال آن را دارد؛ از هر طریق که ممکن باشد و از هر طریق که به این گزاره ساده نگاه کنیم، اعم از برنامه‌ریزی؛ آموزش پزشک، نگاهداری بیمارستان‌ها، تأمین دارو و ...

به نظر می‌رسد نگاه ملی در کشور ما به موضوع بوروکراسی و دیوان‌سالاری، نگاه واقع‌بینانه و بی‌طرفی نبوده است، کم‌اینکه همچنان ما از واژه بوروکراسی، بیش از همه برداشت منفی آن را در نظر داریم؛ اما این نهایت بی‌انصافی است که از مجموعه وظایف این دیوان‌سالاری در عرصه توسعه، و البته عرصه مملکت‌داری فقط به همین برداشت‌های منفی و بسیار سطحی قناعت کنیم (۱). اجازه دهید بحث را در عرصه بهداشت و درمان و این بار با استفاده از اعداد پیش ببریم.

کل هزینه‌های امور سلامت، در قانون بودجه سال ۱۳۹۹ کشور (برگرفته از: لایحه بودجه سال ۱۳۹۹ کل کشور، ماده واحده و جداول کلان منابع و مصارف بودجه، انتشارات سازمان برنامه و بودجه کشور شماره انتشارات ۹۸/۰۰/۲۷، تهران ۱۳۹۸، ص ۷۲، ۷۴) برابر ۶۵۱۳۶۸۰۴۰ میلیون ریال بوده است، و البته بودجه کل کشور (در بخش هزینه‌ها) برابر ۳۷۵۷۳۶۰۶۶۷ میلیون ریال. هزینه‌های سلامت در سه فصل بهداشت، درمان و تحقیق و توسعه در امور سلامت دیده شده‌اند. این هزینه‌ها، به نسبت کل هزینه‌های کشور دیده شده در قانون بودجه سال ۱۳۹۹ کشور، برابر حدود ۵/۷ درصد کل هزینه‌های کشور است.

همچنین، داده‌ها نشان می‌دهد بودجه وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی در سال ۱۳۹۹ برابر ۷۳۷۱۵۰۰۶۸ میلیون ریال و مبلغ کل بودجه کشور نیز در همین سال برابر ۱۸۸۳۲۹۸۶ میلیون ریال بوده است. مقایسه این دو رقم نشان می‌دهد بودجه این وزارتخانه تقریباً برابر ۵/۴ درصد کل بودجه کشور است (برگرفته از: همان، ص ۱۰۴ و ۱۲۰). این ارقام بیش از هر چیز نشان‌دهنده سهم بهداشت و درمان از بودجه کل کشور است که باید برای تندرستی ایرانیان (حفظ آن و عودت آن در صورت زائل شدن) هزینه شود. این هزینه در قالب برنامه‌ها و

کند اما برندگان جنگ جهانی از به رسمیت شناختن هیئت ایرانی سر باز زدند و عملاً حضور این گروه در ورسای فقط و فقط جنبه غیر رسمی یافت. در نبود فعالیت‌های سیاسی، این هیئت دست به کار شد تا با مشورت با رؤسای وقت انستیتو پاستور فرانسه نسبت به راه‌اندازی نمونه‌ای از این مؤسسه پژوهشی بهداشتی در ایران اقدام کند. چرا که این گروه اعزامی بیش از هر چیز رنج‌ها و سختی‌های کشتار آنفولانزای ۱۹۱۸ را درک کرده بودند(۶).

هیئت اعزامی ایران در پاریس از جمله با امیل رو، جانشین لوئی پاستور در انستیتو پاستور پاریس و معاون او آلبرت کالمه دیدار کرد و نظر موافق آنان را برای راه‌اندازی به گفته آنان «شعبه انستیتو پاریس در تهران» جلب کرد. دولت وقت ایران که عملاً در هنگام کشتار آنفولانزای ۱۹۱۸ در ایران هیچ کاری از دستش برای کنترل بیماری برنیا شده بود، به سرعت قوانین لازم را برای راه‌اندازی مؤسسه در تهران تصویب کرد و در نبود بودجه‌ای در خور برای تأسیس این نهاد، این نظام کارآمد «وقف» بود که به کمک دولت آمد و با وقف مجموعه وسیعی زمین در تهران و قنات‌های تأمین‌کننده آب آن؛ سخت‌افزار پیدایی مؤسسه تهیه شد(۹).

فراز و فرود فعالیت‌های انستیتو پاستور تهران، موضوعی است که در مقاله‌های مختلف بدان پرداخته شده است و نیازی به تکرار آنها در اینجا نیست. اما آنچه در این میان لازم است به آن توجه شود و البته بخشی از بافت نظریه مؤسسات تمدنی بهداشتی و درمان کشور به شمار می‌آید آن است که توجه کنیم ساختاری که در طول زمان، و همواره برای انستیتو پاستور ایران در نظر گرفته می‌شده، عملاً آئینه‌ای از وضع بخش مهمی از دغدغه‌های بهداشتی و درمان کشور بوده است، یکی از بهترین نمونه‌ها از درک وضع کلی بهداشتی و درمان ایران طی این سال‌ها گزارشی است که جان گیلیمور، پزشک اعزامی از سوی جامعه ملل برای بررسی وضع بهداشتی و درمان ایران تهیه کرد(۱۰). این گزارش، در سال ۱۹۲۴، یعنی حدود ۴ تا ۵ سال پس از راه‌اندازی انستیتو پاستور تهران تهیه شده است، گزارش گیلیمور نشان می‌دهد تمام سامانه بهداشتی و درمان ایران در این سال، یک مدرسه پزشکی رویهم رفته با ۹۴ دانش‌آموز؛ یک مدرسه دواسازی با ۵۷ دانش‌آموز، یک سامانه ملی «پایش اوضاع بهداشتی و درمان در کشور، رویهم رفته، در کل کشور با ۴۸ پزشک؛ ۶ ایستگاه قرنطینه (در کل سواحل شمال و جنوب کشور)، ۳ مریضخانه در تهران؛ و ۱۱ مریضخانه تحت نظارت هیئت‌های مذهبی (میسینوری) در سراسر کشور بوده است.

و البته بخش مهمی از گزارش او نیز به راه‌اندازی انستیتو پاستور و اقدامات انجام شده در آن طی چند سال پس از افتتاح آن اختصاص دارد. اما گیلیمور همچنین اشاره می‌کند به علت عدم امکان ساخت شیشه آمپول در ایران، ساخت واکسن به کندی پیش می‌رود.

حفظ‌الصحه، به موضوع بهداشت و درمان می‌پرداخته است. بر این اساس، پژوهش حاضر یک گزارش تاریخی است که می‌کوشد از لابلاهای اسناد کتابخانه‌ای، به توصیف یکی از مؤسسات تمدنی کشور بپردازد که نقش مهمی در بخشی از تأسیس دانش پزشکی نوین در ایران برعهده دارد. در عین حال، ناظر به حضور روح کلی نظریه «مؤسسات تمدنی بهداشتی و درمان کشور» در مقاله حاضر، توجه به چند مفهوم کلی، از جمله، سامانه ملی بهداشتی و درمان ایرانیان (که در حال حاضر، در قواره وزارت بهداشت و درمان و آموزش پزشکی حضور دارد، اما در زمان راه‌اندازی انستیتو پاستور، در قامتی کوچکتر از یک وزارتخانه و با نام «صحیه کل مملکتی» و نه «وزارت صحیه» حضور داشته) ضروری است. همچنین، چند مفهوم نظری دیگر، از جمله تاریخ معاصر ایران (یا به تعبیری، دوره مدرن ایران) و نیز، «توسعه» (در معنای کلی آن) از جمله مفاهیمی هستند که زنجیره و بافت اصلی بخشی از نظریه مؤسسات تمدنی بهداشتی و درمان کشور را تشکیل می‌دهند(۴).

از این رو، مقاله حاضر در بافتی تاریخی، می‌کوشد نشان دهد انستیتو پاستور ایران، در پی درخواست‌هایی اجتماعی، در پی جبر روزگار، در زنجیره تازه تأسیس سامانه ملی بهداشتی و درمان و با درک تجربه‌ای تلخ از وضع بهداشتی و درمان کشور به وجود آمد.

یافته‌ها

امروزه در این موضوع تردیدی نیست که انستیتو پاستور ایران، در واکنش به همه‌گیری آنفولانزای ۱۹۱۸ که جهان و ایران را درگیر خود کرده بود، به وجود آمد(۴). همه‌گیری آنفولانزای ۱۹۱۸ در سه موج ایران را درنوردید و مطالعات نشان می‌دهد چیزی در حدود هشت تا بیست و یک درصد از کل جمعیت ایران را به کام مرگ کشاند. درگیری ایران با آنفولانزای ۱۹۱۸ درگیری یک کشور از یک مشکل جهانی بود. کما اینکه طی سال ۱۹۱۸ تقریباً تمامی جهان گرفتار این آنفولانزا شد، اما آنچه مهم است آن است که پژوهش بر روی همه‌گیری آنفولانزای ۱۹۱۸ در ایران نشان می‌دهد این بیماری در ایران بیش از همه جای دنیا کشتار کرد. به روایت دیگر، رقم ۸ تا ۲۱ درصد کل جمعیت کشور، بیشترین مقداری است که یک ناحیه سیاسی در سال ۱۹۱۸ جمعیت از دست داد. این موضوع، به زیرساخت بسیار نامناسب بهداشتی-درمانی کشور و نبود سامانه ملی بهداشتی و درمان ایران بازمی‌گردد. به گزارش افخمی، همسوسدن این همه‌گیری با چند عامل دیگر شامل قحطی وسیع در کشور، مالاریای پخش شده در قلمرو وسیعی از ایران و کم‌خونی افراد، باعث شد آنفولانزا در سه موج خود طی سال ۱۹۱۸ دست به کشتار ایرانیان بزند(۵). پایان همه‌گیری آنفولانزا در سال ۱۹۱۹ مقارن شد با پایان جنگ جهانی اول و برپایی کنفرانس صلح جهانی در ورسای در حومه پاریس. یک گروه ایرانی نیز عازم ورسای شد تا در کنفرانس جهانی شرکت

جدول ۱- بودجه انستیتو پاستور تهران در سال‌های مختلف، در محدوده زمانی ۲۰ سال نخست فعالیت آن

سال	بودجه مؤسسه پاستور	بودجه کل بهداشت و درمان کشور
۱۳۰۴	۱۴۱۹۲۰ قران	۱۳۶۳۷۰۰ قران
۱۳۰۷	۱۸۵۶۴ تومان	۳۶۸۶۷ تومان
۱۳۰۹	۱۹۹۰۶ تومان	۷۲۲۰۹ تومان
۱۳۲۱	۲۳۹۵۲۰۰ ریال	۷۹۶۲۰۰۰۰ ریال

(برگرفته از: قوانین بودجه کل کشور، سال‌های ۱۳۰۴، ۱۳۰۷، ۱۳۰۹ و ۱۳۲۱، چاپ چاپخانه مجلس شورای ملی؛ گزارش تصویب بودجه تفصیلی بنگاه پاستور سال ۱۳۲۱، سند شماره ۳۱۰/۴۱۹۴۳ سازمان اسناد و کتابخانه ملی جمهوری اسلامی ایران).

جدول ۲- ساختار انستیتو پاستور تهران در پایان سومین سال فعالیت (۱۹۲۳)

عنوان بخش
شعبه تجزیه میکروب‌شناسی انسانی
شعبه میکروب‌شناسی حیوانی
شعبه معالجه امراض و محافظت بدن از آنها به وسیله سروم و واکسن
قسمت تهیه مایه آبله
تعلیمات
کتابخانه و اداری

(برگرفته از: راپرت عملیات اداره انستیتو پاستور دولت علیه ایران به قلم دکتر ژوزف منار، تهران ۱۹۲۳)

جایگاه انستیتو پاستور را طی سال‌های آغازین راه‌اندازی آن در مقایسه با کل سامانه بهداشت و درمان ملی ایرانیان می‌توان از بودجه اختصاصی آن یافت. طی بیست سال نخست فعالیت انستیتو پاستور، مؤلف این مقاله موفق به دستیابی ۴ عنوان ردیف بودجه این مؤسسه، و البته مقایسه آن با کل بودجه بهداشت و درمان کشور شده است که خلاصه آن در جدول ۱ نشان داده شده است.

به طور کلی، این جدول نشان می‌دهد سهم مؤسسه پاستور از بودجه کل بهداشت و درمان کشور، با یک شیب به نسبت ملایم در حال کمتر شدن بوده است و این رخ ندادن است مگر با رشد دیوان‌سالاری کشور در عرصه بهداشت و درمان و گوناگون شدن نهادها و مؤسسات تأثیرگذار در عرصه بهداشت و درمان کشور که هریک سهمی در بودجه کل کشور داشته‌اند.

اما در مقابل، ساختارشناسی مؤسسه پاستور (همانگونه که پیش از این بدان اشاره شد) نشان‌دهنده سرمایه‌گذاری مدیران این انستیتو بر روی مسائل خاص، حاد و به تشخیص آنان مهم کشوری، و در نتیجه، انعکاسی از فراز و فرود وضع بهداشت و درمان کشور در عرصه‌ای که انستیتو پاستور مسئول و مراقب آن بوده است، می‌باشد. این ساختارها را طی جدول‌های ۲ تا ۸ نشان داده‌ایم.

مطالعه و البته تطبیق این ساختارها (با به عبارتی، نمودار سازمانی) مؤسسه پاستور، همچنان نشان‌دهنده وزن مطالعات و پژوهش‌های صورت‌گرفته در مؤسسه طی یک قرن گذشته است. در نخستین ساختار

جدول ۳- ساختار انستیتو پاستور تهران در سال ۱۳۳۸

عنوان بخش
بخش ب. ث. ژ
بخش راهنمایی و تعلیمات
بخش میکروب‌شناسی
بخش خون
بخش بیوشیمی
بخش آبله
بخش سل
بخش ویروس‌شناسی
بخش هاری
بخش امراض همه‌گیر
بخش پرورش دام‌های آزمایشگاهی
کتابخانه
امور اداری

(برگرفته از: گزارش سال ۱۳۳۸، سی و دومین جلسه شورای عالی انستیتو پاستور)

جدول ۴- ساختار انستیتو پاستور تهران در سال ۱۳۴۱

عنوان بخش
بخش تهیه مایه ضد ب. ث. ژ
بخش مایه‌کوبی و راهنمایی
بخش میکروب‌شناسی
بخش شیمی
بخش خون
بخش مایه آبله
بخش هاری
بخش ویروس‌شناسی
بخش سل
بخش بررسی بیماری‌های همه‌گیر
کتابخانه
بخش فنی
بخش اداری

(برگرفته از: گزارش سال ۱۳۴۱، سی و ششمین جلسه شورای عالی انستیتو پاستور)

مؤسسه (که در جدول ۲ نشان داده شده است) آبله جایگاه مهمی داشته و اختصاصاً یکی از بخش‌های مستقل مؤسسه به شمار می‌آید. این موضوعی است که از جمله در گزارش گیل‌مور هم بدان پرداخته شده است. گیل‌مور ضمن اشاره به بروز همه‌گیری‌های شدید آبله که در ایران رخ می‌داده است. این بیماری را از جمله مهم‌ترین بیماری‌های ایران می‌داند. بخش آبله همچنان در ساختار مؤسسه در سال ۱۳۳۸ نیز دیده می‌شود (همان‌گونه که در جدول ۳ نشان داده شده است). طی سال‌های ۱۳۳۸ به بعد، هاری نیز از جمله بخش‌هایی است که به مؤسسه افزوده شده است. این بیماری از جمله بیماری‌هایی بوده که انستیتو پاستور مدت‌ها درباره آن به پژوهش پرداخته است. از سوی دیگر، در ساختار سال ۱۳۵۰ (که در جدول ۶ نشان داده شده) آبله جایی

جدول ۷- ساختار انستیتو پاستور تهران در سال ۱۳۵۷

عنوان بخش
بخش کنترل فراورده‌ها
مدیریت آموزش
معاونت پژوهش
آزمایشگاه میکروسکوپ الکترونی
گروه میکروب‌شناسی
گروه تحقیقات بالینی
گروه بیوتکنولوژی
معاونت تولید
<ul style="list-style-type: none"> • بخش تهیه واکسن سل (ب. ث. ژ) • بخش واکسن‌های باکتریایی و آنتی ژن • بخش تهیه فراورده‌های ویروسی • بخش تهیه محلول‌های تزریقی • بخش علوم حیوانات آزمایشگاهی • بخش تولید واکسن هپاتیت ب
مدیریت بازاریابی و فروش
معاونت پشتیبانی
مدیریت تأسیسات و تجهیزات فنی
مدیریت امور اداری
مدیریت امور مالی

(برگرفته از: هدف، وظایف و پست‌های سازمانی انستیتو پاستور تهران، ۱۳۷۵ خورشیدی)

قدسی بدان اشاره کرده است (۱۱). از این بیمارستان کمتر داده دیگری در منابع مربوط به مؤسسه پاستور تهران وجود دارد. در حوزه دستاوردهای واکسنی مؤسسه نیز باید گفت از پس از ساخت واکسن آبله در این مؤسسه که جزء نخستین دستاوردهای آن نیز به شمار می‌رود، واکسن‌های وبا، ب. ث. ژ، هاری، سوزاک، تیفوس، سیاه‌زخم، دامی و حصبه از جمله دیگر واکسن‌هایی هستند که در انستیتو پاستور تولید شده‌اند. مجموعه تولیدات انستیتو پاستور ایران شامل انواع سرم‌ها، آنتی‌ژن‌ها، واکسن‌ها و مانند آن به بیش از ۴۰ عنوان می‌رسد. پژوهش برای ساخت واکسن کووید به همراهی مؤسسه فینلای کوبا را می‌توان روزآمدترین کوشش علمی این مؤسسه به شمار آورد (۱۲).

بحث و نتیجه‌گیری

نظریه «مؤسسات تمدنی بهداشت و درمان ایران» در دوره گهواره‌ای رشد خود به سر می‌برد. چرا که لازم است برای تکامل این نظریه دست کم گزارشی آماری از مؤسسات تمدنی ایران که در بستر تاریخ معاصر ایران (طی دوران قاجار به این سو) راه‌اندازی شده‌اند (و احتمالاً رقم آنها از ۴۰ عنوان فراتر خواهد رفت) تهیه شود. از سوی دیگر، این نظریه در ذات خود پایبند به دوره معاصر تاریخ ایران نخواهد بود و می‌کوشد نشان دهد تجربه همه‌گیری کووید-۱۹ در ایران پایه‌ای برای تجدید نظر در ساختار

جدول ۵- ساختار انستیتو پاستور تهران در سال ۱۳۴۸

عنوان بخش
بخش مایه‌کوبی و راهنمایی بیمارستان پاستور
بخش میکروب‌شناسی
بخش شیمی؛ خون و استریلیزاسیون
بخش تهیه مایه آبله
بخش هاری
بخش ویروس‌شناسی
بخش تحقیقات بیماری‌های ریوی
بخش همه‌گیرشناسی
کتابخانه
بخش فنی

(برگرفته از: گزارش سال ۱۳۴۸، چهل و سومین جلسه شورای عالی انستیتو پاستور)

جدول ۶- ساختار انستیتو پاستور تهران در سال ۱۳۵۰

عنوان بخش
بخش تهیه ب. ث. ژ
بخش ایمنی‌شناسی
بخش هاری
بخش کنترل فراورده‌های انستیتو
بخش مایه‌کوبی و راهنمایی بهداشتی
بخش شیمی حیاتی
بخش ویروس‌شناسی
بخش تحقیقات کلینیکی
بخش میکروب‌شناسی
بخش خون‌شناسی و تهیه مشتقات خون
بخش سل
بخش پرورش حیوانات آزمایشگاهی
بخش واکسن‌های میکروبی و تهیه آنتی ژن
بخش تهیه مایه آبله
بخش همه‌گیری‌شناسی
بخش آموزش و انتشارات
بخش لوازم فنی و خدمات

(برگرفته از: گزارش سال ۱۳۵۰، چهل و پنجمین جلسه شورای عالی انستیتو پاستور)

ندارد، که نشانی از کوشش‌هایی به ثمر رسیده برای ریشه‌کنی این بیماری در کشور است.

جدول‌های ۷ و ۸ انعکاسی از ورود داده‌های بسیار جدید پزشکی، مسائل و مشکلات جدید کشور و البته راه‌کارهای پژوهشی پاستور برای این مسائل و مشکلات می‌باشد.

به دو نکته نیز وجود دارد که در سیر تطور تاریخ‌نگاری انستیتو پاستور تهران باید توجه کرد. یکی، آیین‌نامه مصوب هیئت وزرای وقت کشور، مصوب خرداد ماه ۱۳۳۹ خورشیدی است که براساس آن، به مؤسسه استقلال مالی و اداری داده و آن را از نظر مقررات مالی و اداری از وزارت بهداشت وقت منفک می‌کند، و موضوع دیگر وجود یک بیمارستان برای مطالعات عفونی در محل مؤسسه (در میدان پاستور تهران) است که

جدول ۸- ساختار انستیتو پاستور در سال ۱۳۹۹ خورشیدی

عنوان
معاونت تولید <ul style="list-style-type: none"> • مدیریت بازرگانی و توسعه تجارت • مدیریت کیفیت • مدیریت تولید و برنامه‌ریزی
معاونت تحقیقات، فناوری و آموزش <ul style="list-style-type: none"> • مدیریت پژوهشی • مدیریت فناوری • مدیریت خدمات تخصصی سلامت • مدیریت آموزشی، فرهنگی و دانشجویی • دبیرخانه امور هیئت علمی
معاونت توسعه مدیریت منابع <ul style="list-style-type: none"> • مدیریت توسعه سازمان و سرمایه انسانی • مدیریت مالی • مدیریت خدمات پشتیبانی و رفاهی • اداره برنامه‌ریزی بودجه و پایش عملکرد • اداره نگهداشت تأسیسات و تجهیزات
واحدهای تحقیقاتی، وابسته به معاونت تحقیقات، فناوری و آموزش
گروه تحقیقات بالینی، اپیدمیولوژی و آمار زیستی <ul style="list-style-type: none"> • بخش اپیدمیولوژی و آمار زیستی • بخش فیزیولوژی و فارماکولوژی • بخش تحقیقات بالینی و میکروسکوپ الکترونی
گروه تحقیقات فناوری‌های نوین <ul style="list-style-type: none"> • بخش نانوبیوتکنولوژی • بخش زیست فناوری پزشکی • بخش بانک سلولی
گروه تحقیقات ژنتیک و متابولیسم <ul style="list-style-type: none"> • بخش بیوشیمی • بخش پزشکی مولکولی
گروه تحقیقات انگل‌شناسی، قارچ‌شناسی و ایمنولوژی <ul style="list-style-type: none"> • بخش قارچ‌شناسی • بخش مالاریا و ناقلان • بخش ایمنوترپی و تحقیقات واکسن لیسمانیا • بخش انگل‌شناسی • بخش ایمنولوژی
گروه تحقیقات میکروب‌شناسی <ul style="list-style-type: none"> • بخش باکتری‌شناسی • بخش سل و تحقیقات ریبوی • بخش بیولوژی مولکولی
گروه تحقیقات ویروس‌شناسی <ul style="list-style-type: none"> • بخش هپاتیت، ایدز و ویروس‌های منتقله از خون • بخش ویروس‌شناسی مولکولی • مرکز همکار با سازمان جهانی بهداشت برای تحقیقات و رفانس هاری • بخش تحقیقات و مرجع کشوری آربوویروس‌ها • بخش تحقیقات آنفلوآنزا و سایر ویروس‌های تنفسی
شعب و پایگاه‌های تحقیقاتی <ul style="list-style-type: none"> • مجتمع تولیدی کرج • پایگاه امل • پایگاه تحقیقاتی بیماری‌های نوپدید و بازپدید

(برگرفته از: گپ، گفتارهای پاستوری، سال پانزدهم اسفند ۱۳۹۹ ویژه‌نامه یکصدمین سال تأسیس انستیتو پاستور ایران)

نظریه پردازانه نظام و سامانه بهداشت و درمان کشور را می‌طلبید. این نظریه در بافت تاریخی خود می‌کوشد نشان دهد بسیاری (اگر نگوییم همه) مؤسسات تمدنی بهداشت و درمان کشور در پی بروز مشکلات بهداشتی- درمانی و در پی تجربه‌های اجتماعی (که نمونه ماقبل آخر آن، جنگ تحمیلی و تغییرات رخ داده در پی آن در نظام بهداشت و درمان کشور بود) پدید آمده‌اند. در این میان، انستیتو پاستور ایران یکی از ۵ مؤسسه نخست تمدنی ایران در عرصه بهداشت و درمان است که البته وارد دومین قرن حضور خود در جامعه ایران شده است. براساس نظریه مؤسسات تمدنی بهداشت و درمان ایران، این حضور بیش از یکصد ساله باعث «سنتی» در سامانه بهداشت و درمان کشور شده است که براساس آن می‌توان، و باید امیدوار بود براساس این سنت، و با در نظر گرفتن این موضوع که در پرتوی این سنت، این مؤسسه کاملاً موازین، موضوعات، دغدغه‌ها و البته مسائل مهم بهداشتی- درمانی کشور را درک و تحلیل کرده است. بتواند:

۱. در چارچوب نهادهای علمی- پژوهشی حوزه سلامت، بتواند به تحلیل این موضوع که در آینده، چه ظرفیت‌هایی برای حوزه سلامت در کشور مورد نیاز است و برای تحلیل این ظرفیت‌ها چه حمایت‌هایی باید از انستیتو صورت گیرد؟

۲. در بازه بین‌المللی، این مؤسسه در تعامل با هم‌تایان بین‌المللی خود چه کمکی از راه انتقال یافته‌ها، داده‌ها و موضوع‌های جدید بهداشتی- درمانی به سامانه بهداشت و درمان کشور می‌تواند انجام دهد؟

۳. نتیجه ادامه فعالیت‌های این مؤسسه چگونه می‌تواند موجب خودکفایی و قطع وابستگی در زمینه تهیه مجموعه‌ای از واکسن‌ها، فرآورده‌های بیولوژیکی و تولید فناوری‌های بومی در این زمینه‌ها باشد؟

۴. این مؤسسه چگونه می‌تواند در زمینه تشخیص و پیشگیری از بیماری‌ها و مشکلات نوپدید حوزه سلامت به نهادی راهبردی در کشور تبدیل شود.

و البته در پرتوی دستیابی به این موارد، سامانه ملی بهداشت و درمان کشور، به چند مؤسسه تمدنی مانند انستیتو پاستور نیاز دارد تا بتواند با نگاهی آینده‌نگرانه، و با پرهیز از پرداختن به روش آزمون و خطا وظیفه خود را چه در سطح نظریه‌پردازی، چه سطح اجرا و چه در سطح پایش به بهترین وجه ممکن به انجام برساند؟

تضاد منافع

نویسنده مقاله اعلام می‌کند که در این مقاله هیچگونه تضاد منافع وجود ندارد.

Original

Pasteur Institute of Iran in the Second Century of Activity, a Look at the History of the Emergence of an Important Civilization-Health Institution of the Country

Fared Ghassemloo^{1*}

1. *Corresponding Author: Department of Wisdom, Traditional Medicine and Medicine in the Period of Islamic and Iranian Civilization, Academy of Medical Sciences, Tehran, Iran, ghassemloo@gmail.com

Abstract

Background: The year 2020 was the 100th anniversary of the Pasteur Institute of Iran, and under this pretext, we sought to show the importance of this institute.

Methods: This article is a history-based research that sought to develop a theory in the form of library data.

Results: There are now sufficient data and articles of the Pasteur Institute in the light of which one can take an in-depth look at this institute. It can be shown how this important national institution has changed its structure based on the health situation of the country.

Conclusion: The Pasteur Institute of Tehran was established following the 1918 flu massacre in Iran and increasing the social demand. Studies show that many other institutions in the country have emerged in the light of some similar social demands. Now this institute has entered the second century of its activity and based on this scientific tradition, it is expected that with a view into the future, it can play an important role in health research.

Keywords: History of Medicine, Pasteur Institute of Iran

منابع

1. The story of development in Iran, the first office from the presidency of Amir Kabir (1227) to the victory of the Islamic Revolution in 1978. Tehran: Looh e Fekr; 2018. [In Persian]
2. Matin P. Anthropology in Medicine, Introduction to Medical Anthropology. Tehran: Farhame; 2019. p.25-30. [In Persian]
3. Abrahamian Y. History of modern Iran. Translated by E.Fatahi. Tehran: Tus; 2011. p.17-20. [In Persian]
4. Peterson KD, Pyle JF. Mortality and geography of the Influenza in 1918. Translated by H. Bahktiari. In: Historiography of the 1918 Iranian Influenza, a collection of articles on the birth of this influenza and its situation in Iran. Tehran: Chogan; 2021. p.43-66. [In Persian]
5. Afkhami AA. Amendment of Laws: The Influenza Birth and Iran's Experience in 1918, Tr.H.Bahktiari. In: Historiography of the 1918 Iranian Influenza, a collection of articles on the birth of this influenza and its situation in Iran. Tehran: Chogan; 2021. p.100-125. [In Persian]
6. Afkhami A. Institute Pasteur, Encyclopaedia Iranica, vol. 13, pp. 157-163.
7. Ghassemloo F. A look at the category of endowment in health in Iran. In: Endowment and medicine in Iran, speeches in theoretical studies and its historical data. Tehran: Chogan; 2020. p.9-35. [In Persian]
8. Naseri K. Sehie Kol e Mamlekat: Health status of Iran at the beginning of the fourteenth century AH. Tehran: Fekr e Rooz; 2020. p. 21-65.[In Persian]
9. Ghodsi M. Fifty-years service history of Pasteur Institute of Iran. Tehran: Pasteur Institute of Iran; 1971. p.25-55. [In Persian]
10. Pasteur Institute of Iran. Gap, Pastoral Speeches. 1399. Available at: <https://fa.pasteur.ac.ir/> [In Persian]